

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: **E. Y.**
státní příslušnost Turecká republika
zastoupený advokátkou Mgr. Alicí Jeziorskou,
sídlem Svornosti 86/2, 736 01 Havířov

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2024, č. j. OAM-1428/BA-BA01-VL14-2023,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Odměna a náhrada hotových výdajů ustanovené zástupkyně žalobce Mgr. Alice Jeziorské, advokátky, **se určuje** částkou ve výši **21 214 Kč**, a bude jí vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 31. 1. 2024, č. j. OAM-1428/BA-BA01-VL14-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a

§ 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Žalobce proti napadenému rozhodnutí podal žalobu, neboť má za to, že došlo ke zkrácení jeho práv.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

1. Dne 11. 10. 2023 hlídka Odboru cizinecké policie Liberec kontrolovala autobus společnosti Flixbus směřující do Drážďan ve Spolkové republice Německo. Provedla u žalobce pobytovou kontrolu a zjistila, že žalobce nemá na území České republiky oprávnění k pobytu, nemá žádné platné vízum v cestovním pase ani platné povolení k pobytu na území Schengenského prostoru.
2. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Libereckého kraje (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 12. 10. 2023, č. j. KRPL-102861-22/ČJ-2023-180022-SV, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 60 dnů. Rozhodnutím krajského ředitelství ze dne 12. 10. 2023, č. j. KRPL-102861-30/ČJ-2023-180022-SV, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie a smluvních států na dobu jednoho roku.
3. Součástí správního spisu je protokol o výsledku účastníka správního řízení sepsaný podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „protokol o výsledku“), sepsaný krajským ředitelstvím, Odborem cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 11. 10. 2023, č. j. KRPL-102861-13/ČJ-2023-180023-SV. Žalobci byl ustanoven tlumočník Ing. M. B. V protokolu je uvedeno, že žalobce českému jazyku jak v psané formě, tak mluvenému slovu nerozumí a žádá tlumočníka do arabského jazyka. Policejní ředitelství se dotázalo, zda žalobce souhlasí s tlumočením z jazyka českého do jazyka kurdského tlumočnickem panem Ing. M. B., a zda tlumočnickovi rozumí. Žalobce odpověděl „ano, souhlasím“. Žalobce do protokolu mimo jiné uvedl, že chtěl jet do Německa, nikoho tam nemá, jel tam sám. Má manželku, dceru a syna. Turecko opustil z důvodu špatné ekonomické situace. Cítí se zdravý. Z vlasti letěl do Černé Hory, pak přešel vlakem do Srbska, ze Srbska pokračoval pěšky do Maďarska. Následně autobusem přešel až do České republiky. Rodiče jsou staří, chce v Německu vydělat nějaké peníze a poslat je rodičům. Má také problém v rodině, byl usmrčen jeden příbuzný, mají špatné vztahy. Žalobci vyhrožovali smrtí. Přes Českou republiku chtěl žalobce přejet do Německa, nechtěl se zde zdržovat. Policejní ředitelství se dotázalo, zda žalobci v případě návratu domů hrozí mučení, trest smrti, nelidské nebo ponižující zacházení nebo trest nebo jiné vážné nebezpečí. Žalobce sdělil, že mu vyhrožovala jeho rodina smrtí, proto musel odjet. Nechce v České republice zůstat, chce se přesunout do Německa. V protokolu je uvedeno, že si žalobce protokol přečetl, s jeho obsahem souhlasil a nepožadoval žádných změn, oprav ani doplnění. Protokol je podepsán žalobcem bez jakýchkoli připomínek.
4. Žalobce požádal dne 18. 10. 2023 o mezinárodní ochranu bez uvedení důvodů pro podání žádosti.
5. Dne 27. 10. 2023 poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a sdělil, že je státním příslušníkem Turecké republiky (dále též Turecko), je islámského sunnitského náboženského přesvědčení. Není a nikdy nebyl nijak politicky aktivní. Je ženatý, má dvě děti. K průběhu cesty z vlasti uvedl, že 7. 10. 2023 letěl z Istanbulu do Albánie, pak jel vlakem do Srbska, odkud dle něj pěšky přešli hranici s Maďarskem, kde nastoupili do

autobusu a dojeli až do České republiky. Na území České republiky vstoupil 11. 10. 2023. V minulosti o mezinárodní ochranu nikde nežádal. Cítí se zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl, že chce v České republice zůstat a pracovat. V Turecku má problémy s dluhem a v České republice si tedy chce vydělat na živobytí. Dodal, že jeho dcera je drogově závislá, a tak potřebuje prostředky na léčení. Při poskytnutí údajů byl přítomen soudní tlumočnick z jazyka tureckého, pan Tolga Alačam. V dokumentu je uvedeno, že žalobce souhlasí se stranou 1 bez připomínek, strana 1 je podepsaná jak žalobcem, tak tlumočnickem a pracovníkem žalovaného. Žalobce souhlasil i s druhou stranou dokumentu bez připomínek, taktéž druhá strana obsahuje tři shodné podpisy. U obou stran je podtrženo bez připomínek.

6. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 13. 12. 2023 žalobce uvedl, že v Turecku má historicky zakotvené krevní problémy (krevní msta). V roce 2015 se odstěhoval od ženy a dětí do Istanbulu za práci. Dle něj tam začal dostávat telefonické výhrůžky, avšak neuvedl od koho. Vyhrožovali i jeho rodině. Kvůli tomu zanechal práci, načež zároveň v té době dostal nabídku práce v České republice. Nedostal vízum, a proto z vlasti uprchl. Uvedl, že výhrůžky neřešil, a protože dostal nabídku práce, rozhodl se vycestovat za práci. K výhrůžkám uvedl, že mu někdo vyhrožoval smrtí, ale neví proč. Má za to, že důvodem může být stará krevní msta, ale sám neví nic konkrétnějšího krom toho, že v rodině byly v roce 1982 nebo 1983 spory o půdu. Kvůli výhrůžkám se rozhodl opustit vlast. Uvedl, že byli také na policii, ale ta situaci nevyřešila s ohledem na absenci důkazů. Žalobce potvrdil, že žádostí o mezinárodní ochranu chce v České republice pracovat a žít. V Turecku v minulosti proběhlo soudní řízení kvůli dluhu, ale to je již vyřešené a aktuálně žádné dluhy nemá. Žalobce vyloučil jakékoliv potíže s tureckými státními orgány po dobu jeho života ve vlasti a rovněž tak i jakékoliv potíže s vydáním cestovního dokladu. Do Turecka se však nemůže vrátit kvůli výhrůžkám. Nakonec využil přetlumočení protokolu za účelem kontroly, neměl žádné námítky a protokol vlastnoručně podepsal. Pro účely pohovoru byla dne 13. 12. 2023 ustanovena tlumočnice, paní M. N., k provádění tlumočnických úkonů spojených s řízením o udělení mezinárodní ochrany, a to po jazyk turecký. Tlumočnice složila slib tlumočnicka.
7. V napadeném rozhodnutí žalovaný shledal, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany kvůli legalizaci pobytu na území České republiky. Při posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel žalovaný z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení. Dne 29. 1. 2024 byla žalobci dána možnost se seznámit s podklady. Žalobce požádal o seznámení s protokolem o výsledku Policie ČR a s Informací OAMP. Následně uvedl, že při výsledku u policie měl kurdského tlumočnicka, nikoliv tureckého, a proto si není jistý, jestli je tam vše tak, jak by mělo. Nenavrhoval doplnění podkladů. Ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku vycházel žalovaný z informace z cizineckého informačního systému, informace OAMP, Bezpečnostní a politická situace v Turecku, Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze 4. srpna 2023. V napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o tom, že v Turecku vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Rovněž žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, nebo že by mu

takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Žalobce jako důvod svého odchodu z vlasti uvedl, že údajně rok před svým odjezdem z Turecka byl vystaven telefonickým výhrůžkám neznámých osob z jemu de facto skrytých důvodů, přičemž dle mínění žalobce jsou příčinou nějaké dávné rodinné spory o půdu. Důvodem jeho žádosti je pak legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť by tady chtěl pracovat, žít a finančně podporovat svou dceru v zemi původu. Žalovaný poukázal, že původcem pronásledování může být zásadně jen veřejná moc. Jakékoliv problémy se státními orgány žalobce vyloučil. V případě výhrůžek žalobce neidentifikoval konkrétní osoby, pouze uvedl, že výhrůžky mohou být důsledkem starých rodinných sporů. Původcem pronásledování může být sice i soukromá osoba, to však pouze za předpokladu, že lze prokázat, že veřejná moc není schopna či ochotna odpovídajícím způsobem zajistit ochranu jeho osoby, či že by byly v případě dotyčného záměrně nečinné. Žalobce uvedl, že terčem údajných telefonických výhrůžek byl po dobu jednoho roku, avšak z jeho výpovědi je zřejmé, že ani za tuto dobu mu není známa žádná bližší, jasná a konkrétní okolnost tvrzených telefonátů. Tvrzení ohledně nečinnosti policie (z nedostatku důkazů) nelze považovat za odmítnutí ochrany. I ze strany žalovaného jsou žalobcova tvrzení nedostatečná. Žalobce neví, proč mu někdo telefonicky vyhrožuje, uvádí starou křivdu kvůli půdě, o které však on sám dále moc neví, jedná se v podstatě o spekulaci. Jiné problémy žalobce neuvedl a není tak splněna podmínka § 12 písm. b) zákona o azylu. Nadto žalobce uvedl, že výhrůžky neřešil, a protože dostal nabídku práce, tak vycestoval za prací. Žalovaný poukázal na zjevnou snahu žalobce o legalizaci pobytu, kterou navíc sám žalobce potvrdil.

8. Žalovaný uvedl, že žalobce nesplnil ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu, neboť nezjistil, že by byl některému z rodinných příslušníků žalobce udělen azyl.
9. Žalovaný neshledal v případě žalobce žádný důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti se žalovaný zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce. Ten je dle žalovaného dospělou, právně způsobilou, praceschopnou, soběstačnou a zdravou osobou. K tomu podotkl, že humanitární azyl je udělován pouze za výjimečných okolností. Následně žalovaný posoudil možnost udělení doplňkové ochrany. Žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu. Žalobce neměl žádné relevantní problémy, natož problémy s tureckými státními složkami či tamními bezpečnostními orgány, nebyl v Turecku ani vězněn a svou vlast opustil legálně bez jakýchkoliv problémů. Žalovaný se taktéž zabýval nemožností udělení azylu za účelem sloučení rodiny a doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu, avšak dospěl k závěru, že ani podle tohoto ustanovení nelze doplňkovou ochranu udělit.

III. Obsah žaloby

10. Proti zamítavému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobu, v níž navrhoval, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Nejprve v obecné rovině namítal zkrácení svých práv a porušení zásady materiální pravdy žalovaným. Měl za to, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci.
11. Žalobce konkrétně uvedl, že žádal o udělení mezinárodní ochrany především proto, že má důvodné obavy o svůj život a zdraví, které mu hrozí v případě návratu do vlasti. K tomu poukázal na historicky zakotvené „krevní problémy“, což je příčinou výhrůžek smrti od neznámých osob. Problémy v jeho rodině vznikly kvůli sporům o půdu. Doplnil, že

důvodem žádosti je mimo obavu o svůj život také snaha o nalezení pracovního místa v České republice, aby si mohl vydělat na živobytí a zajistit své drogově závislé dceři léčení. Rozhodl se z Turecka odejít hlavně proto, že bylo jemu i jeho rodině kontinuálně vyhrožováno smrtí. Žalobce nesouhlasil se závěry žalovaného a označil rozhodnutí žalovaného za nezákonné a nepřezkoumatelné. Trval na tom, že mu v Turecku hrozí závažná újma a že žalovaný nedostatečně zkoumal skutečný stav věci, jelikož vyvodil pouze ekonomickou motivaci k podání žádosti o mezinárodní ochranu.

12. Žalobce namítal, že pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu byl veden pouze v obecné rovině a žalovaný nejevil jakoukoliv snahu o zjištění vážnosti situace žalobce. Žalobce byl dotázán na jeho finanční situaci, ke které uvedl, že žádné dluhy nemá, neboť vše splatil. Žalovaný se tedy mýlil, pokud usoudil, že žalobce vedou k žádosti o mezinárodní ochranu pouze ekonomické důvody. Žalovaný své dotazy volil nevhodně, načež je žalobce rozdílně pochopil a žalovaný si pak vyložil odpověď nesprávně. Upozornil, že při pohovoru měl tlumočníka z tureckého jazyka, avšak při zadržení policií byl přítomen kurdský tlumočník. Žalobce tak při zadržení nemohl být řádně poučen o svých právech a povinnostech. K tomu poukázal na rozdílnosti tureckého a kurdského jazyka.
13. Dále žalobce namítal, že žalovaný opominul skutečnost, že žalobce je Alevita. Žalobce nikdy neřekl, že je islámského sunnitského přesvědčení. Má tedy za to, že pohovory byly ze strany žalovaného vedeny nedbale. Dodal obecně, že Alevité čelí v Turecku diskriminaci.
14. K informacím o bezpečnostní situaci v Turecku namítl, že tyto informace jsou ze 4. 8. 2023, a tudíž v případě jeho návratu do vlasti by se vracel do zcela jiného politického režimu. V Turecku je zvýšené napětí, probíhají zde operace ozbrojených sil a demonstrace. Dále zde jsou také zásadní nedostatky v oblasti soudnictví a porušování lidských práv. Žalovaný tak nedostatečně zjistil skutečný stav v zemi původu žalobce
15. V doplnění k žalobě ze dne 11. 4. 2024 žalobce namítal, že není pravda, že vlast opustil z ekonomických důvodů a poukázal na nesprávný překlad. Dále uvedl, že jemu a jeho rodině vyhrožují ve vlasti smrtí neznámé osoby a je přesvědčen, že je to kvůli tomu, že je Alevitou. Uvedl, že jeho předkové přišli ze Soluně v roce 1918. Když přišli do Turecka, měli to těžké. Protože byli Alevité, *„začali nás vylučovat, diskriminovat a bojovali jsme proti tomu. V těchto letech se snažili zároveň bojovat s obživou i s rozdíly v identitě. Domy byly kamenovány, rvačky a spory pokračovaly, a tyto konflikty pokračují dodnes. Tyto střety měly za následek smrt“*. Následně podle žalobce byl v důsledku rvačky zabit bratr žalobcova otce kvůli tomu, že byl Alevita. Tím začala krevní msta. Dále žalobce popsal, že se celá rodina zúčastnila dne 2. 7. 1993 v Sivasu festivalu Pir Sultan Abdal. Následně na ně začala útočit radikální náboženská organizace, příbuzní žalobce tam zemřeli. Podle žalobce to byl zločin proti lidskosti, stát s tím nic neudělal, životy žalobcovy rodiny byly ignorovány. Doplnil, že vzhledem k tomu, že se bratr jeho dědečka dříve usadil v Tokatu, nedělalo jeho rodině problém si zvyknout na tyto konflikty. Tokat následně museli opustit, v roce 2002 jim k odchodu stačila krevní msta z minulosti a to, že lidé, kteří tam žili, byli krajně pravicoví. Žalobce se bojí, aby se jemu a jeho dětem nic nestalo, rodiče už nic nemohli dělat, protože jsou staří. V Turecku dostávají výhrůžky smrtí, kvůli těmto výhrůžkám žalobce odešel, a to kvůli bezpečnosti své rodiny a své bezpečnosti. Nechce zůstat v zemi, kde je omezena jeho svoboda. I když často měnil adresy v Turecku, stále se on a jeho rodina cítí v nebezpečí, ohrožení života, nikde nemají klid a bezpečí.

16. Žalobce zopakoval, že při výsledku provedeném policejním ředitelstvím neřekl, že odešel z Turecka z ekonomických důvodů. Tato skutečnost vyvěrá z toho, že před policejním orgánem žalobci tlumočil tlumočnick do kurdského a nikoli do tureckého jazyka.

IV. Vyjádření žalovaného

17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že bylo povinností žalobce sdělit, že žádá přítomnost tlumočnicka do kurdského jazyka. Nic takového nežádal a nechal si i v turečtině zpětně pohovor přetlumočit, načež žádné námitky následně neměl. Během pohovoru byl žalobce dotazován na všechny okolnosti jeho odjezdu z vlasti a důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu. Byl vyzván, aby zopakoval, z jakého důvodu žádá o mezinárodní ochranu, řekl, že odešel kvůli výhrůžkám a chce zde pracovat a žít (v policejním protokolu ale řekl, že chce do Německa a že v České republice žít nechce). Dále sdělil, že chce podporovat finančně svou dceru. Také byl dotázán na údajné soudní řízení kvůli dluhu. K tomu řekl, že prodal auto a dluh zaplatil, že je vše vyřešené, z vlasti pak vycestoval letecky, legálně, s tureckými státními orgány neměl žádné potíže.
18. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

V. Jednání krajského soudu

19. Jednání krajského soudu se uskutečnilo dne 29. 5. 2025 za účasti zástupkyně žalobce a zástupkyně žalovaného. Zástupkyně žalobce odkázala na žalobu a doplnění žaloby a uvedla, že při tlumočení v rámci správního řízení muselo dojít k pochybení, žalobce neuvedl, že je sunnitský muslim, ale je Alevitou. Zástupkyně žalovaného odkázala na vyjádření k žalobě a dodala, že žalobce stvrdil, že rozumí turečtině a své náboženské přesvědčení sdělil v rámci správního řízení. Krajský soud provedl k důkazu Informaci OAMP, Turecko, Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 6. 8. 2024.
20. Poté dal krajský soud účastníkům řízení prostor ke konečným návrhům a následně postupoval podle § 49 odst. 12 s. ř. s.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, („s. ř. s.“), ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu.
22. Žaloba není důvodná.
23. Krajský soud se nejprve zabýval tím, zda je napadené rozhodnutí způsobilé soudního přezkumu. Žalobce totiž namítal, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. V souladu s ustálenou judikaturou správních soudů lze rozhodnutí správního orgánu považovat za nepřezkoumatelné za předpokladu, že je vnitřně rozporuplné či nesrozumitelné, popř. není z jeho obsahu zřejmé, o čem a jak bylo rozhodováno. Kromě toho může nepřezkoumatelnost dále spočívat v tom, že úvahy správního orgánu nemají oporu v provedeném dokazování nebo bez náležitého odůvodnění nereflktují námitky účastníka řízení, popř. je bez dalšího označují za mylné či vyvrácené (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005–44). Krajský soud popsané vady u napadeného rozhodnutí neshledal, napadené rozhodnutí obsahuje přezkoumatelné úvahy, reaguje na podstatné skutečnosti, které žalobce ve správním řízení uvedl. Krajský soud se proto mohl zabývat žalobními námitkami.

24. Žalobce v žalobě opakovaně tvrdil, že žalovaný zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu proto, že žalobce se nechtěl do vlasti vrátit z ekonomických důvodů. Měl za to, že obavami z výhrůžek se nezbyval. Tak tomu dle krajského soudu není. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně čtyři popsal, že se žalobce obává návratu do vlasti, protože měl být vystaven telefonickým výhrůžkám neznámých osob, sdělil, že žalobcovy problémy mají základ v rodinných sporech o půdu. O tomto důvodu pro podání žádosti o mezinárodní ochranu žalovaný podrobně uvážil, a to na již zmiňované čtvrté straně napadeného rozhodnutí. Vysvětlil, že za původce žalobcových potíží nelze označit představitele tureckých státních orgánů, ale zjevně šlo o soukromé osoby. Skutečnost, že žalobce své obavy spojoval toliko s jednáním soukromé osoby apriori nevylučuje důvodnost žádosti o mezinárodní ochranu. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008-57, *„nestátní subjekty (soukromé osoby) mohou být původci jak pronásledování ve vztahu k osobám majícím nárok na udělení azylu, tak vážné újmy ve vztahu k osobám s nárokem na doplňkovou ochranu.“* Jak v této souvislosti uvedl např. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 5. 8. 2024, č. j. 34 Az 9/2024-33, k systematické odůvodnění napadeného rozhodnutí za situace, kdy obavy žadatele o mezinárodní ochranu pramení z jednání soukromé osoby, je nutno podotknout, že mezinárodní ochrana představuje subsidiární ochranu k ochraně, která je dostupná v zemi původu žadatele. Z tohoto důvodu je nutno posouzení dostupnosti ochrany v zemi původu provést (teprve) na základě zjištění, že v případě návratu žadatele do domovské oblasti v zemi původu existuje reálné nebezpečí pronásledování nebo vážné újmy.
25. Žalobce v průběhu správního řízení uvedl, že byl terčem výhrůžek po dobu jednoho roku, ale ani za tuto dobu mu nebyl známý žádný bližší, jasný a konkrétní důvod, proč k telefonátům mělo docházet. Tvzení žalobce ohledně telefonických výhrůžek tak žalovaný považoval za nedostatečné. Žalobce nevěděl, proč mu někdo telefonicky vyhrožoval, odkázal toliko na starou křivdu kvůli půdě, ohledně které však nic nevěděl. Přestože mělo být žalobci vyhrožováno přes rok, nebyl schopen k věci sdělit bližší skutečnosti ani důkazy. Žalobce nejprve do protokolu o výsledku sdělil, že mu rodina vyhrožuje smrtí. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany se jej žalovaný na vyhrožování řádně dotazoval, chtěl zjistit čím a proč bylo žalobci vyhrožováno. Přes snahu žalovaného byly odpovědi žalobce velmi neurčité. Pouze uvedl, že konkrétní věci neví, stěhovali se kvůli krevní mstě, spory byly kvůli půdě, jednalo se o záležitost z roku 1982 nebo 1983. Žalovaný považoval tvrzení žalobce za obecné, nedokládající, že žalobci skutečně ve vlasti hrozilo nebezpečí. Tuto úvahu žalovaný podpořil i tím, že žalobce sám v průběhu správního řízení sdělil, že výhrůžky ve vlasti neřešil, jelikož dostal nabídku práce. Byl sice na policii, ale ta věc nemohla řešit, protože žalobce nepředložil k vyhrožování žádné důkazy. Žalovanému nelze upřít snahu zjistit podrobnosti týkající se tvrzeného vyhrožování. Žalovaný nepostavil své rozhodnutí na rozporech v jednotlivých výpovědích, jak se domnívá žalobce; dospěl k závěru, že tvrzení o vyhrožování jsou tak obecná a nekonkrétní, bez uvedení konkrétních okolností, ze kterých by se dalo usuzovat na to, že by byl po návratu do vlasti žalobce skutečně pronásledován nebo že by mu hrozila vážná újma. S ohledem na tuto skutečnost se žalovaný nemusel podrobně zabývat dostupností vnitřní ochrany. S tímto závěrem se krajský soud ztotožňuje.
26. Je třeba zdůraznit, že žalobce jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu výhrůžky či krevní mstu vůbec netvrdil, toliko sdělil, že chce v České republice žít a pracovat, protože má v Turecku problémy

s dluhem, chce si vydělat na živobytí a na podporu drogově závislé dcery, která se léčí, a to „stojí peníze“. Teprve do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl jako důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu výhrůžky a taktéž to, že chce v České republice pracovat, aby podpořil drogově nemocnou dceru, protože její léčba „něco stojí“. Žalovaný tak měl povinnost se zabývat všemi žalobcem uvedenými důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, výhrůžkami a také druhým tvrzeným důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, a to ekonomickými důvody, což také žalovaný řádně v napadeném rozhodnutí učinil. Jak již bylo vysvětleno výše, první důvod neopomenul, jak tvrdí žalobce v žalobě, zabýval se jím a učinil o něm přezkoumatelnou úvahu.

27. Žalobce v žalobě dále namítal, že pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu byl proveden povrchně. S tímto tvrzením se krajský soud neztotožňuje. V průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný kladl žalobci 23 otázek, ze kterých se podává, že měl skutečnou snahu zjistit případná ohrožení žalobce ve vlasti. Žalovaný se dotazoval na to, z jakého důvodu žalobce opustil svou vlast, čím a proč mu soukromé osoby vyhrožovaly, jak vyhrožování řešil, požadoval, aby žalobce zopakoval důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. Nechal si osvětlit žalobcovu situaci ohledně dluhů ve vlasti, zkoumal, zda měl žalobce problémy s tureckými státními orgány. Výslovně žalobce vyzval, aby svá tvrzení doložil. Všechny otázky a odpovědi byly žalobci zpětně přetlumočeny za účelem kontroly, žalobce tohoto práva využil, následně neměl žádné námítky a protokol podepsal. Z uvedeného jasně vyplývá, že pohovor byl veden s dostatečnou pečlivostí a snahou zjistit všechny rozhodné okolnosti týkající se případu žalobce.
28. Krajský soud se taktéž neztotožnil s námitkou týkající se nesprávného tlumočení. Krajský soud z protokolu o výsledku ze dne 11. 10. 2023 zjistil, že žalobce vypovídal za účasti tlumočnicka z kurdského jazyka. Policejní ředitelství se žalobce výslovně otázalo, zda souhlasí s tím, že mu bude tlumočit Ing. M. B. do kurdského jazyka a zda žalobce tlumočnickovi rozumí. Žalobce odpověděl, že ano, souhlasí. Následně žalobce podrobně vypovídal na předestřené dotazy. Policejní ředitelství se žalobce výslovně otázalo, zda tlumočnickovi z kurdského jazyka žalobce rozumí a zda s jeho tlumočením souhlasí. Navíc krajskému soudu není jasné, v čem žalobce v souvislosti s tlumočením u policejního orgánu spatřuje vadu. V protokolu o výsledku je žalobcova obava z vyhrožování výslovně uvedena a tuto skutečnost nikdo nezpochyboval, není pravdou, že by v protokolu o výsledku bylo toliko uvedeno, že žalobce odešel z vlasti z ekonomických důvodů.
29. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 27. 10. 2023 žalobci tlumočil soudní tlumočnick T. A., a to do tureckého jazyka. Žalobce výslovně uvedl, že jazykem, kterým je schopen se dorozumět, je jazyk turecký. Jednotlivé strany dokumentu žalobce bez připomínek podepsal. Z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 12. 2023 se podává, že žalobci byl ustanoven tlumočnick z jazyka tureckého, a to paní M. N.
30. Jak vyplývá z výše uvedeného, v řízení u žalovaného už vždy žalobci tlumočil tlumočnick z jazyka tureckého, ve kterém je žalobce schopen se dorozumět (což uvedl v při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu a tvrdí to i v žalobě). Při seznámení se s podklady pro rozhodnutí dne 29. 1. 2024 se žalobce seznámil s protokolem o výsledku a sdělil, že měl kurdského tlumočnicka, proto si není jist, jestli je tam vše tak, jak mělo. Žalovaný umožnil žalobci se s protokolem o výsledku seznámit před vydáním rozhodnutí prostřednictvím tlumočnicka do tureckého jazyka. Pokud žalobce ve svých odpovědích shledal jakékoli

pochybení či měl za to, že sděloval jiné skutečnosti, měl prostor k tomu, aby vše před vydáním napadeného rozhodnutí uvedl na pravou míru. To se však nestalo a žalobce pouze obecně vyslovil pochybnosti o tom, že neví, jestli vše bylo, jak mělo. Za této situace krajský soud neshledal, že by tlumočení při výsledku do kurdského jazyka s výslovným souhlasem žalobce mohlo mít jakýkoli vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

31. Žalobce v žalobě dále brojil proti tomu, že jej žalovaný označil za islámského sunnitu. V žalobě pouze obecně tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uzavřel, že je žalobce islámského sunnitského přesvědčení, což nikdy neřekl. Měl proto za to, že pohovory byly vedeny nedbale a žalovaný se měl příslušností k náboženské či národnostní menšině zabývat.
32. Teprve v doplnění žaloby ze dne 11. 4. 2024 žalobce zcela změnil svou žalobní argumentaci. Uvedl, že když jeho předkové přišli do Turecka, byli vylučováni a diskriminováni. Ve rvačce byl zabit bratr žalobcova otce proto, že byl Alevita; tak počala krevní msta. Žalobcova rodina se zúčastnila dne 2. 7. 1993 v Sivasu festivalu Pir Sultan Abdal, jeho příbuzní zemřeli po útoku radikální náboženské organizace, stát ve věci nezasáhl. Město Tokat, kde žalobce žil, museli kvůli krevní mstě v roce 2002 opustit. Žalobce se bojí, aby se jemu a jeho dětem nic nestalo, rodiče už nic nemohli dělat, protože jsou staří. V Turecku dostávají výhružky smrti, kvůli těmto výhružkám žalobce odešel, a to kvůli bezpečnosti své rodiny a své bezpečnosti. Nechce zůstat v zemi, kde je omezena jeho svoboda. I když často měnil adresy v Turecku, stále se on a jeho rodina cítí v nebezpečí, ohrožení života, nikde nemají klid a bezpečí. Odkázal opětovně na protokol sepsaný při výsledku policejního ředitelství a sdělil, že jej mrzí a bolí, že byl napsán špatně. Prý neřekl, že přijel, aby zlepšil svou ekonomickou situaci.
33. Krajský soud uvádí, že žalobcově argumentaci tím, že je ohrožen kvůli svému náboženskému přesvědčení (že je Alevita), poprvé uvedené v doplnění žaloby ze dne 11. 4. 2024, neuvěřil. Žalobce opakovaně vysvětluje, že nejasnosti ohledně důvodů jeho žádosti o mezinárodní ochranu vznikly z důvodu, že při výsledku policejního ředitelství mu bylo tlumočeno do jiného jazyka. Tak tomu není. Otázku ohledně náboženského přesvědčení vznesl až žalovaný v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný se výslovně žalobce dotázal, jaké je jeho náboženské přesvědčení. V dokumentu je uvedeno: Islám – sunnita. Tento dokument žalobce bez jakýchkoli připomínek podepsal, navíc za účasti a po tlumočení soudního tlumočnicka z tureckého jazyka. Při výsledku policejního ředitelství nebyl dotaz ohledně náboženského přesvědčení vznesen. V průběhu správního řízení žalobce ani nenaznačil, že by důvody krevní msty a výhružek mohly souviset s jeho náboženským přesvědčením.
34. Krajský soud vycházel z čl. 4 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“). Podle něj nevyžadují tvrzení žadatele důkazy, pokud:
 - a) žadatel vynaložil skutečné úsilí, aby svou žádost odůvodnil;
 - b) žadatel předložil všechny náležitosti, které měl k dispozici, a podal uspokojivé vysvětlení ohledně jiných chybějících náležitostí;

c) prohlášení žadatele byla shledána souvislými a hodnověrnými a nejsou v rozporu s dostupnými zvláštními i obecnými informacemi o případu žadatele;

d) žadatel požádal o mezinárodní ochranu v nejkratším možném čase, ledaže může prokázat dobrý důvod, proč tak neučinil;

e) byla zjištěna celková hodnověrnost žadatele.

35. Výkladem čl. 4 odst. 5 kvalifikační směrnice a vymezením kritérií posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu se zabývá příručka EASO (Evropského azylového podpůrného úřadu) Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System z roku 2018 (dále jen „příručka“). Mezi základní kritéria posuzování věrohodnosti výpovědi žadatele patří její vnitřní konzistence, vnější konzistence, dostatečná podrobnost a plausibilita. Pomocným (doplňkovým) kritériem je způsob vystupování žadatele (tedy ty aspekty výpovědi, které se netýkají jejího obsahu).
36. Výpověď je vnitřně konzistentní, pokud žadatel svůj základní příběh podává shodně po celou dobu řízení, a to přestože některé jeho aspekty jsou nejisté či vzbuzující otázky. To platí pouze za předpokladu, že tyto drobné nepřesnosti či „pozoruhodnosti“ nepodřívají věrohodnost žádosti jako takové. Při posuzování všeobecné věrohodnosti žadatele nelze očekávat, že bude po celou dobu řízení uvádět naprosto totožné časové a dějové aspekty svého příběhu. Po žadateli nelze požadovat, aby si zcela přesně po celou dobu vybavil časy, data a okolnosti. Tato jistá benevolence ve vztahu k líčení azylového příběhu má ovšem své meze. Problém nastává v okamžiku, kdy žadatel podává informace způsobem, který zavdává důvod závažně pochybovat o pravdivosti líčení událostí.
37. V nyní posuzované věci žalobce v průběhu správního řízení nenaznačil, že by konkrétně on měl ve vlasti jakékoli problémy v souvislosti s náboženským přesvědčením či s tím, že by patřil mezi národnostní menšinu. Jeho azylový příběh neobsahoval ani zárodek jakéhokoli ohrožení z těchto důvodů. Za této situace tak žalovaný neměl důvod se náboženstvím či národností žalobce blíže zabývat. Při výsledku policejního ředitelství žalobce sdělil, že mu rodina vyhrožovala smrtí, jeden příbuzný byl usmrcen, mají špatné vztahy, proto musel odjet z vlasti. V protokolu o výsledku je také uvedeno, že žalobce chce odjet do Německa a podporovat tam vydělanými penězi svou rodinu, ale obavy z vyhrožování smrtí jsou v protokolu o výsledku uvedeny.
38. Při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uvedl jiný důvod žádosti o mezinárodní ochranu. Sdělil, že chce v České republice žít a pracovat, měl k tomu připravené dokumenty. V Turecku má problém s dluhem a tady si chtěl vydělat na živobytí. Jeho dcera je drogově závislá a žalobce to velmi trápí. Potřebuje se léčit, a to také stojí peníze. Do protokolu o pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu popsal, že má v Turecku historicky zakotvené „krevní problémy“. Začal dostávat telefonické výhružky, nevěděl, „z jaké strany to jde“. Výhružky neřešil, jelikož dostal nabídku práce, proto se rozhodl vycestovat za prací. Nevěděl, proč jemu, tatínkovi a dalším členům rodiny vyhrožovali smrtí. Podle žalobcova otce se jednalo o starou krevní mstu, sám o tom moc neví. Jednalo se o rok 1982 nebo 1983 a mělo se to týkat dědečkova bratra. Kvůli krevní mstě se žalobcova rodina stěhovala, mělo jít o spor kvůli půdě. Už o tom nevěděl moc ani žalobcův otec. K výhružkám docházelo rok. Žalobce doplnil, že na policii byl, ale ta s tím nemohla nic dělat, jelikož neměli žádný důkaz. Dál už to neřešil. S tureckými státními orgány nikdy neměl ve vlasti problém. Žalovaný se žalobce za přítomnosti tlumočníka do tureckého jazyka

podrobně doptával na konkrétní okolnosti obav. Žalobce poprvé v žalobě sdělil, že je Alevitou, ale tuto skutečnost uvedl z důvodu, aby vysvětlil, že pohovor v rámci správního řízení byl veden nedbale a ve věci nebylo řádně tlumočeno. Obecně popsal, kdo jsou Alevité, aniž by sdělil jakékoli ohrožení či obavy vyplývající z toho, že by byl on sám Alevitou. To učinil až v doplnění žaloby, teprve zde začal argumentovat ohrožením z důvodu náboženského přesvědčení.

39. Krajský soud má za to, že v průběhu správního řízení nelze shledat ani náznak argumentace ohledně obav z pronásledování kvůli náboženskému přesvědčení. Žalobce výslovně sdělil do poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu, že je islámským sunnitou, tuto stránku dokumentu vlastnoručně podepsal, slovnímu spojení „Islám – sunnita“ by žalobce musel rozumět i v případě, že by toto spojení tlumočnick nepřetlumočil (dle Google překladače se toto spojení do turečtiny přeloží jako „islam Sünni“). Přestože byl žalobce řádně za účasti tureckého tlumočnicka seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí, tak se o tom, že je Alevita, ani nezmínil a nechtěl své náboženské přesvědčení změnit. Azylový příběh žalobce se několikrát měnil, ale nikdy se z něj nepodávalo, že by žalobce měl mít ve vlasti problémy kvůli svému náboženskému přesvědčení. Žalobce v doplnění žaloby nesdělil, proč nově tvrzené skutečnosti v předchozím správním řízení neuvedl, nejednalo se o nové skutečnosti, které nastaly po vydání napadeného rozhodnutí. U žalobce tak nelze shledat toliko gradaci azylového příběhu, ale je třeba vycházet z toho, že azylový příběh předestřený v doplnění žaloby nijak nesouzní s argumentací uvedenou v správním řízení. K takové situaci obvykle dochází v případech, kdy žadatel o mezinárodní ochranu účelově mění svůj příběh proto, aby byl azylově relevantní. Žalobce v doplnění žaloby, které bylo učiněno po uplynutí lhůty k podání žaloby (i po zohlednění doby v souvislosti s ustanovením advokáta), sdělil úplně nové námitky. Přestože už sama žaloba byla celkem podrobná, tak v ní chybí jakékoli sdělení o konkrétních obavách žalobce kvůli jeho náboženskému přesvědčení. Z uvedených důvodů krajský soud shledal, že je žalobcova argumentace v tak zásadním rozporu s dříve uvedenými skutečnostmi, proto měl zcela zásadní pochybnosti o pravdivosti obrany, kterou žalobce uvedl v doplnění žaloby. Krajský soud tak shledal tvrzení uvedené v doplnění žaloby nevěrohodným z důvodu vnitřní nekonzistentnosti a dospěl k závěru, že nezpochybnily závěry žalovaného v napadeném rozhodnutí.
40. S ohledem na to, že od vydání napadeného rozhodnutí mohlo dojít ke změně situace ve vlasti žalobce, provedl krajský soud během jednání k důkazu Informaci OAMP ze dne 9. 8. 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi. Z ní se nepodává, že by od vydání napadeného rozhodnutí došlo ve vlasti žalobce k jakýmkoli zásadním změnám, které by bylo nutné v tomto řízení zohlednit.

VII. Závěr a náklady řízení

41. Žalobní námitky nejsou důvodné a nebyly shledány ani jiné důvody, pro které by měl soud napadené rozhodnutí zrušit. Proto žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).

43. Žalobci byla ustanovena k ochraně jeho práv podle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupkyně z řad advokátů Mgr. Alice Jeziorská, jejíž odměnu a hotové výdaje hradí stát. Soud zástupkyni žalobce přiznal odměnu za zastupování podle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, (dále jen „advokátní tarif“), ve znění odpovídající provedení úkonu (§ 15 advokátního tarifu), konkrétně převzetí a příprava zastoupení včetně prvotní komunikace s klientem a sepsí doplnění žaloby včetně komunikace s doprovodnou organizací a klientem v částce 3 100 Kč za jeden úkon, celkem 6 200 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024], dále sepsování dopisů pro klienta, komunikace s doprovodnou organizací, zajištění tlumočnicka, zjišťování nového bydliště klienta a komunikace s klientem ve výši 4 620 Kč a účast na jednání dne 29. 5. 2025 ve výši 4 620 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 advokátního tarifu v účinném znění], náhrada hotových výdajů v částce 300 a 450 Kč za jeden úkon právní služby, celkem 1 500 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), náhrada za promeškaný čas za každou započatou půlhodinu ve výši 150 Kč, celkem 300 Kč (§ 14 odst. 3 advokátního tarifu). Dále zástupkyni žalobce náleží náhrada jízdného ve výši 292 Kč za použití motorového vozidla zn. Audi AC, spz: X, při ujetí 36 km na trase Havířov – Krajský soud Ostrava a zpět a při spotřebě paliva 5,8 l/100 km a ceně 34,7 Kč za litr motorové nafty, dle vyhlášky č. 475/2024 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad pro rok. Odměna a náhrada hotových výdajů zvýšena o DPH v zákonné výši celkem činí po zaokrouhlení 21 214 Kč a bude zástupkyni žalobce vyplacena z rozpočtových prostředků krajského soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 29. května 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně